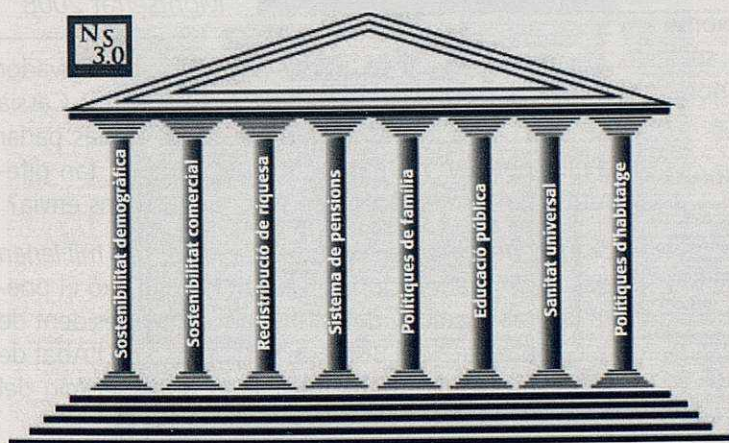

O més política i més Europa, o no en sortirem

La cobdícia desbocada de grans corporacions ha situat Europa en una economia d'especulació desbocada, que genera més injustícia, més inseguretat i més por. Davant d'aquesta economia, la política, impotent i amb poca capacitat d'intervenció, sembla anar a la deriva. Com diria Joseph Stiglitz, els mercats no funcionen, el sistema polític no esmena les errades del mercat, especialment l'atur, i com a conseqüència creix la desconfiança en l'economia de mercat, en la política democràtica i en les institucions.

Sovint s'identifica als polítics com a culpables de la crisi i se'ls anomena "classe política" amb un clar sentit de menyspreu. Però tots plegats hi tenim quelcom a veure. Cal recordar que l'any 2008 només 8.590 declaracions d'IRPF eren de rendes superiors a 600.000 euros, el 0.046% de tots els contribuents, i l'any 2010 havien baixat a 5.189 declaracions, que l'estimació del frau fiscal és de 80.000 milions d'euros anuals, que la Comissió Europea avalua entre el 19,2% i el 25% del PIB l'economia submergida, i que el 36% dels bitllets de 500 € i de 200 € de tota la zona euro estan al nostre país.

La crítica i la desafecció sovint deriven del desconeixement i oblidem que aquestes crítiques es poden aplicar a la majoria d'activitats professionals i d'oficis, que no per això són desqualificats en el seu conjunt. Es qüestiona per exemple, que els polítics cobrin un sou, oblidant que aquest **dret**, a través del qual s'evita que només els rics puguin accedir a la política, va ser molt difícil d'aconseguir, i per tant no ens adonem que amb aquesta crítica indiscriminada estem afavorint posicions contràries als interessos generals i alhora no ens adonem que és una crítica adreçada a nosaltres mateixos, perquè d'una societat on tothom és honest i lleial no en poden sortir polítics corruptes i deslleials. Els polítics no vénen d'un altre país. Els polítics són persones com tothom, com la gran majoria de ciutadans.

Aquesta visió ens pot fer veure la política com una part del problema i no com una part de la solució. En aquests moments, malgrat que l'austeritat sense perspectives genera antipolítica, qualsevol alternativa a la política és pitjor, i, sobretot nosaltres no ho hauríem d'ignorar. Diuen que el dictador Franco tenia per costum aconsellar les persones que rebia en audiència, dient-els-hi: "*vostè faci com jo, no es posi en política*".

La política s'ha de millorar però no en podem prescindir, ans el contrari, s'ha de potenciar. És arran de la política que aquest país, a partir de la Transició, ha viscut els millors anys de la seva història recent, especialment en tot allò que fa referència als drets bàsics i fonamentals de la ciutadania. Cal recordar que a principis dels anys vuitanta del segle passat, un el 25% de la població de més de 16 anys era analfabeta; que el 35% de la població entre 12 i 14 anys i el 60% de la població entre 15 i 16 anys que a finals dels anys setanta estava sense escolaritzar l'any 1996 ja estava escolaritzada al 100%. Cal recordar també que per la política, entre 1982 i 1992 els alumnes becaris d'ensenyament mitjà i universitari varen passar de 162.269 a 748.037. També és d'aquest període la creació de la sanitat pública, universal i gratuïta, així com la creació, l'any 1992, de les pensions no contributives i la millora del sistema públic de pensions, que va passar de 4,8 milions de beneficiaris l'any 1982 a 7,2 milions l'any 1996. Per la política varem sortir del subdesenvolupament i varem entrar a Europa.

Javier Cercas diu: "*¿Que la democràcia és mediocre? Es clar ¿Com no ho hauria de ser després de 40 anys de dictadura? Però la qüestió no és aquesta, sinó el què nosaltres hem fet amb ella. No col·legues: la culpa d'aquest desastre no el tenen el papa i la mama; la tenim nosaltres*".

La política és necessària, especialment per a les persones que més pateixen les conseqüències de la crisi social i econòmica europea. Una Europa que té una proposta pel món: L'ESTAT DEL BENESTAR. Cal, per tant, enfortir la governança d'una Europa Social. Sense aquesta perspectiva la democràcia perdria sentit i, segurament, també el perdria la Unió Europea.

Per aquestes raons, sense més política i més Europa, no ens en sortirem.

Emili Ferrer Inglés

Economista frente a la Crisis